

spurgte begge, hvorledes det stod sig med et Forslag om Pension til Marinens private Arbejdere. I den Henseende vil jeg gerne sige, at paa et saadant Forslag arbejdes der i Marineministeriet; Forholdene have imidlertid ikke været saa lige til, saa det har taget nogen Tid, og Forslaget er heller ikke færdigt endnu, men jeg haaber, det kan blive færdigt saa betids, at det kan forelægges og vedtages her i indeværende Rigsdagssamling.

Sammen med denne Forespørgsel rettede det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds en Bebrejdelse til Krigsministeriet, idet han sagde, at han syntes, at den Lov, vi i Fjor fik om Pensionering af Hærens Arbejdere, er gennemført med haard, Haand. Jeg tror, denne Dom er noget for streng, den er navnlig noget for streng, fordi det slet ikke er Krigsministeriet, der har gennemført Loven, men derimod Bestyrelsen for Underklassernes Pensionering. Men den er ogsaa for streng i ren saglig Henseende, uanset denne formelle Mangel.

Jeg skal opholde mig et Øjeblik nærmere ved de Anker, som det ærede Medlem fremsatte. Det ærede Medlem sagde, at en Mand var bleven afskediget med en lille Pension, uagtet vedkommende Mand havde forløftet sig paa en Kanon, og derfor formentlig som en Slags Invalid maatte have Krav paa at faa en større Understøttelse. Det forholder sig imidlertid ikke som det ærede Medlem forudsatte. Vedkommende har faaet sin Afsked i sidste Sommer, og først nu i Aar meldte han, at han i Fjor formentlig havde faaet en Brok-skade ved et Arbejde, maaske ved at løfte paa en Kanon. Det blev saa henstillet til Arbejderforsikringsraadet, om der var noget i denne Paastand, og Arbejderforsikringsraadet, som har undersøgt Sagen, finder det meget usandsynligt, at vedkommende har paadraget sig Skaden i Tjenesten. Han har formentlig efter Arbejderforsikringsraadets Skøn ikke noget Krav paa sin Arbejdsgiver, og en saadan Paastand, som fremkommer saa længe efter, kan man formentlig heller ikke tage noget Hensyn til, naar der ikke ligger Bevisligheder til Grund derfor.

Dernæst ankede det ærede Medlem over, at nogle Arbejdere, som vare blevne afskedigede med Pension, ikke havde faaet deres Pension beregnet fra den Dag, de vare blevne afskedigede, men derimod fra den 1ste i den Maaned, som fulgte efter, hvorved de mistede 14 Dages Arbejdsløn eller Pension. Det forholder sig paa en

Maade rigtigt, idet vedkommende Pensionsbestyrelse straks beregnede Pensionen fra den 1ste i den følgende Maaned i Lighed med alle andre Pensioner. Men allerede inden det ærede Medlem havde fremsat sin Anke, havde Finansministeren resolveret, at vedkommende Arbejdere skulde have deres Pension beregnet fra den Dag, de bleve afskedigede, idet den Pensionslov, vi fik i Fjor, i Henseende til Beregning af Pensioner jo er af en anden Art end tidligere Pensionslove.

Endelig ankede det ærede Medlem over, at Pensionslønningsskasserne vare ansatte for lavt, og at der derved blev gjort Arbejderne Uret, og han henviste til Loven om Lønninger og Pensionering ved Statsbanedriften. En Sammenligning med Statsbanedriften bør imidlertid ikke finde Sted her, thi Forholdene ere forskellige. Statsbanedriftens Personale i 15de Lønningsklasse havde nemlig, før de fik deres Pensionsbestemmelser, en Pensionskasse, hvortil de selv betalte 5 pCt. Dette Personale, her er Tale om, havde ganske vist i sin Tid en Pensionskasse, men den fik de ophævet og fik Pengene udbetalte og havde derfor ingen Pensionskasse nu, da Pensionsloven blev gennemført. Ikke desmindre blev Pensionsloven gennemført saaledes, at de faa deres Pension beregnet af Pensionslønningsskasser, hvoraf den højeste er 1,500 Kr., hvilket er 300 Kr. mere end den højeste Pensionslønningsskatteklasse for Statsbanerne, saa man kan ikke sige, at dette Personale er særlig uheldigt stillet. Der er ganske vist den Bestemmelse i Pensionsreglerne for Statsbanedriftens Personale, at de i enkelte Tilfælde kunne faa den givne Pensionslønning forhøjet, rundet af opad. Et saadant Princip mente Krigsministeriet sig ikke berettiget til at holde paa her. Det er jo nemlig dog ikke Reglen — tværtimod, det er mod al Regel —, at Embedsmænd og Funktionærer i det hele taget faa Pensionen beregnet af større Indtægt end den, de virkelig have oppebaaret, og hvis vi skulde have en saadan Regel indført, at der kunde beregnes Pension af større Indtægt end den virkelig oppebaarne, maatte vi paa andre Omraader revidere vore Pensionslove, saaledes overfor Underofficererne, som saa kunde føle sig brøstholdne. Og der er saa meget mindre Grund til at komme ind paa at beregne Pensionslønningssatserne højere end efter den virkelig oppebaarne Løn, som der ved Loven er fastslaaet, at den højeste Pensionslønningsskatteklasse skulde være 1,500 Kr., selv om Lønningerne havde været